

En ny Bise

Om en Pige som bedrog sin Kjæreste.

M e l. Siig mig, o Menneske! hvem er at finde?

1. Kom, mine Venner! har mig med Jers Dre,
Endog jeg er kun en Bønde af Stand,
Sandheden vil jeg for Eder fremsøre,
Om I har Lyst til at høre min Sang,
Sandhed, Oprigtighed Alle bepryder,
Som ere trofast i Hjerter og Mund.
Falskhed, Bedragerie, Laster og Lyder,
De burde straffes foruden Mistund.

2. Hoor jeg heuvandrer, jeg kan mig forsvare
Maar jeg vea Sandhedens Veie gaar frem
Men hvor er den, som kan tage sig vare
For en ustadig og svigefind Ven?
Han kan vel tale med Ordene søde,
Ligesom Judas, det skadelig Blod.
Jeg gaaer dog for min Fiende imøde,
Omt han er væbnet fra Haand og til Fod.

3. Isde, naar Stolthed og Svig er tilstæde,
Helt naar det gjælder om Egteskabs Vaand,
Værre naar de sine Lovs fratræde,
Som de har lovet med Mund og med Haand.
Dette maae jeg hos en Pige befinde,
Som haver lovet mig Egteskabs Troe,
Men hun blev mig en ustadig Veninde,
Skjondt hun skrev Breve og sendte mig to.

4. Piger gif i den vidtloftige Bolig,
Ljente de Folk som gaae flødde i Sort.
Da jeg nu tænkte: hun elsker mig trolig,
Kaster hun Løfter om Egteskab bort;
Før lod hun Kjærligheds Breve mig sende,
At vi skal leve tilsammen i Ro,
Lovede mig til sin Dod og sin Ende,
At hun vil blive bestandig og troe.

5. Saa blev den Kjærlighed ganske forsvunden,
Saa blev det Vensteb besvaret med Nei.
Saadanne Piger de love med Munden,
Hjertet er paa en bedragelig Dei.
Enten de have en Anden i Sinde,
Eller de er iblandt Skjøgernes Tal,
Gaaer man i Dagens Ende besinde,
Naar de for Himmels Dommere Fal.

6. Nu har jeg prøvet det Salomon siger:
Troe ei en Qvinde, det gaaer dig ei an;
Han lod sig ogsaa forsøre af Piger,
Endog han havde den høie Forstand.
Han tog et Tusind' af hedenske Stamme,
Men jeg har aldrig begjert meer end Een,
Dog maa jeg sige med ham om det samme,
At det har været til Harm og til Meen.

7. Men om jeg derfor bedrovet skal være,
Var jeg begavet med liden Forstand.
Ehi af Exempler man ofte kan lære,
Hvor det gaaer til naar en Kone og Mand
Lever tilsammen i Riv og i Trætte,
Saa at de komme for Lov og for Ret.

Ja, de kan misse Guds Naade med Rette,
Da gier de Skyld paa at Lykken er flet.

8. Dydige Koner er Manden en Krone,
Salomon holder dem bedre end Guld,
Men han istemmer en anden Slags Tone,
Naar de af Falskhed og Ondskab er fuld.
Man udi Skriften Exempler kan finde,
Hofmod, Ulydighed er en stor Last.
Abraham havde en Tjenesteqvinde,
Hun blev af Huset udjaget med Hast.

9. Da Kong Ahsverus i Fryd og i Glæde
Gjæstebud holdt paa sit Kongelig Slot,
Bød han sin Dronning for sig at indtræde,
Men hun belønnede hannem med Spot.
Hastig fra Thronen nedstodte han hende,
Siden i alle sin' Riger og Land'
Lader han Kongelig Ordre udsende,
At hver en Hustrue skal ære sin Mand.

10. Kunde den skønne Helena forvolde
Blodige Krig i det grækiske Land.
Konger og Fyrster saa deilig og holde,
De maatte falde da Slaget gik an.
Troja var ikke saa let til at vinde,
Neppe i Verden man Magen har vist,
Underlig gav hun dem Raad udi Sinde,
At den omsider blev vunden med List.

11. Jesabel førte sin Mund i Ulykke,
Da den uskyldige Naboth blev død,
Noget derefter hun lod sig besmykke,
Talte til Jehu med Ordene såd.

Uren og Livet hun maatte forlise
Da hun med Skam ned af Vinduet faldt,
Hun blev Samaria Hunde til Epise,
Saa blev den listige Kvinde betalt.

12. Nei, mine Venner! skal Egteskab være
Himmelens Herre behagelig ret,
Bør vi af David og Jonathan lære,
Hvor de i Medgang og Modgang holdt eet,
Endog de ofte med grædende Taare
Bleve forfulgte med Vold og Bevast,
Har de dog elsket hinanden saa saare,
Indtil Jonathan ved Døden henfaldt.

13. Bør ikke Manden og Konen da mere,
Begge med Kjærlighed æde sit Brød?
Skulde vi trænge til Vidnesbyrd flere,
~~Saa har Gud sagt: "I skal være eet Kjød"~~
De bør og begge fornøjet at være,
Enten at Lykken gaaer mod eller med;
Manden bør være sin Hustrues Herre,
Saa de kan leve tilsammen i Fred.

14. Nu maa jeg være iblandt deres Orden
Som have prøvet Utroskab en Tid.
Men om jeg længer skal leve paa Jorden,
Sætter jeg altid til Herren min Lid.
Vil han jeg ene i Verden skal være,
Eller det skeer at jeg bliver en Mand,
Tjener jeg Gud og min Konge med Ære,
Saaer jeg vel Een som mig troe blive kan.